

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD
REPUBLIKE SRPSKE
BANJALUKA
Broj: 86 0 Rs 024440 17 Rev
Dana, 16.01.2019. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija Gorjane Popadić, kao predsjednika vijeća, Violande Šubarić i Biljane Tomić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice V.Z. iz M., koju zastupa D.M., advokat iz B., protiv tužene JZU Bolnica za ..., G., opština M., koju zastupa I.A., advokat iz M., radi zaštite prava iz radnog odnosa, vrijednost spora 66.300,00 KM, odlučujući o reviziji tužiteljice protiv presude Okružnog suda u Doboju broj 86 0 Rs 024440 16 Rsž 2 od 29.12.2016. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 16.01.2019. godine, donio je

PRESUDU

Revizija se djelimično usvaja, odluka o troškovima postupka sadržana u nižestepenim presudama preinačava se tako da se obavezuje tužiteljica da tuženoj, umjesto iznosa od 12.412,00 KM isplati iznos od 4.095,00 KM.

U ostalom dijelu revizija se odbija.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Osnovnog suda u Modriči broj 86 0 Rs 024440 16 Rs 3 od 15.07.2016. godine odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtjev da se obaveže tužena da tužiteljici na ime naknade izgubljene zarade isplati, za period od marta 2012. godine do maja 2012. godine, iznos od 6.819,99 KM i za period od juna 2012. godine do oktobra 2015. godine iznos od 31.113,83 KM, te da na ime tužiteljice kod Poreske uprave Republike Srpske izvrši uplate po osnovu zakonskih poreza na zaradu za period od marta do maja 2012. godine iznos od 757,78 KM, te na ime zakonskih doprinosa na zaradu za period od marta do maja 2012. godine iznos od 3.732,33 KM i da na ime tužiteljice kod Poreske uprave Republike Srpske izvrši uplatu razlike zakonskih poreza na zaradu za period od juna 2012. godine do oktobra 2015. godine iznos od 3.188,44 KM, sve sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom, te na ime razlike zakonskih doprinosa na zaradu za period od juna 2012. godine do oktobra 2015. godine iznos od 15.893,70 KM, kao i zahtjev da joj nadoknadi troškove parničnog postupka, sa zakonskom zateznom kamatom od presuđenja do isplate. Obavezana je tužiteljica da tuženoj naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 12.412,00 KM.

Drugostepenom presudom Okružnog suda u Doboju broj 86 0 Rs 024440 16 Rsž 2 od 29.12.2016. godine žalba tužiteljice je odbijena i potvrđena prvostepena presuda.

Blagovremeno izjavljenom revizijom tužiteljica pobija drugostepenu presudu zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se osporena presuda preinači i tužbeni zahtjev usvoji ili da se ista ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

Odgovor na reviziju nije podnesen.

Revizija je djelimično osnovana.

Tužbenim zahtjevom u ovoj parnici tužiteljica traži zaštitu prava iz radnog odnosa kod tužene.

Tokom postupka kod prvostepenog suda utvrđeno je slijedeće činjenično stanje: da je Vlada Republike Srpske (u daljem tekstu: Vlada RS) rješenjem broj 04/1-012-2-2033/09 od 15.10. 2009. godine imenovala tužiteljicu za direktora tužene na period od četiri godine, te da je to rješenje stupilo na snagu narednog dana od dana objavljivanja u Službenom glasniku Republike Srpske; da je dana 25.11.2009. godine tužena sa tužiteljicom zaključila ugovor o pravima i obavezama direktora zaveden pod brojem 01-1180/2009, kojim ugovorom se uređuje naknada za rad, međusobna prava i obaveze između organa upravljanja, poslodavca, Upravnog odbora i tužiteljice u svojstvu direktora; da je rješenjem Vlade RS broj 04/1-012-2-2358/11 od 12.10. 2011. godine tužiteljica imenovana za direktora tužene na period od četiri godine; da je Vlada RS rješenjem o razrješenju direktora tužene broj 04/1-012-2-617/12 od 21.03.2012. godine razriješila tužiteljicu dužnosti direktora tužene zbog neusvajanja Izvještaja o poslovanju i finansijskog izvještaja o poslovanju za 2011. godinu; da je tužena dana 25.04.2012. godine donijela rješenje broj 01/01-601/12 o raskidu ugovora o pravima i obavezama direktora broj 01-1180/2009, te da se tim rješenjem raskida taj ugovor zaključno sa danom 07.04.2012. godine, a shodno članu 9. Ugovora o pravima i obavezama direktora od 25.11.2009. godine, te da je razlog raskida ugovora to što je tužiteljica razriješena sa funkcije direktora navedenim rješenjem Vlade RS od 21.03.2012. godine i da shodno navedenom ugovorni odnos tužiteljici prestaje sa 07.04.2012. godine, s kojim danom joj je i zaključen radni staž kod tužene; da se tužiteljica, nakon što joj je prestao radni odnos kod tužene na osnovu rješenja o raskidu ugovora o pravima i obavezama direktora od 25.04.2011. godine, vratila na rad u DZ M., gdje je bila u radnom odnosu na neodređeno vrijeme i prije nego što je izabrana na funkciju direktora kod tužene, a gdje i danas radi na osnovu ugovora o radu na neodređeno vrijeme; da je rješenje Vlade RS od 21.03.2012. godine o razrješenju tužiteljice od dužnosti direktora kod tužene poništeno presudom Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 009383 12 U od 08.07.2013. godine, da je Vlada RS, postupajući po navedenoj presudi Okružnog suda u Banjaluci, Odlukom broj 04/1-012-2-1692/13 od 31.07. 2013. godine poništila svoje rješenje od 21.03.2012. godine, kojim je tužiteljica razriješena dužnosti direktora tužene, da je Odlukom Vlade RS broj 04/1-012-2-1691/13 od 31.07.2013. godine tužiteljica razriješena dužnosti direktora tužene zbog pokrenutog krivičnog postupka za produženo krivično djelo zloupotreba službenog položaja ili ovlaštenja i da protiv ove odluke nije pokrenut sudski postupak, te je ovo rješenje postalo pravosnažno i konačno; da je tužiteljica pismenim putem od tužene tražila da poništi rješenje o suspenziji i da je vrati na posao, te da je pravosnažnom presudom Osnovnog suda u Modriči broj 86 0 Rs 024441 12 Rs od 28.11.2012. godine poništeno rješenje tužene kojim je tužiteljica suspendovana sa posla kod tužene; da je Republička uprava za ... Odjeljenje D. rješenjem od 21.06.2012. godine naložila tuženoj da obustavi rješenje o suspenziji tužiteljice i rješenje o prestanku radnog odnosa, do okončanja sudskog postupka; da je tužiteljica dana 08.06.2012. godine podnijela tužbu protiv tužene, radi poništenja rješenja o prestanku radnog odnosa i vraćanja na posao, kao i da joj se uspostave sva prava iz radnog odnosa koja je imala ranije, pa da je presudom Osnovnog suda u Modriči broj 86 0 Rs 024573 12 Rs od 12.07.2013. godine, koja je potvrđena presudom

Okružnog suda u Doboju broj 86 0 Rs 024573 13 Rsž od 23.10.2013. godine, odbijen kao neosnovan tužbeni zahtjev tužiteljice, te da je njena revizija odbačena rješenjem Vrhovnog suda Republike Srpske broj 86 0 Rs 024573 13 Rev od 31.03.2015. godine.

Polazeći od naprijed utvrđenog činjeničnog stanja prvostepeni sud je zaključio da je tužbeni zahtjev tužiteljice neosnovan iz razloga što je pravosnažnom presudom Osnovnog suda u Modriči broj 86 0 Rs 024573 12 Rs od 12.07. 2013. godine odbijen njen zahtjev da se poništi kao nezakonito rješenje Upravnog odbora tužene o raskidu ugovora o pravima i obavezama direktora-tužiteljice od 25.04.2012. godine, te da se tužena obaveže da tužiteljicu vrati na poslove i radne zadatke koje je ranije obavljala ili druge poslove u okviru njene stručne spreme, te tužiteljici uspostavi sva prava iz radnog odnosa. Pored toga, prvostepeni sud je našao da je zahtjev tužiteljice neosnovan i zato što je tužiteljica tokom postupka u više navrata mijenjala svoj tužbeni zahtjev, počev od prvobitnog zahtjeva iz tužbe podnesene sudu 30.05.2012. godine do konačno opredjeljenog tužbenog zahtjeva 27.06.2016. godine, nalazeći da tužiteljica za navedene naknade nije blagovremeno podnijela tužbu, odnosno da ista nije podnesena u roku od jedne godine od dana saznanja za povredu njenih prava, kako je propisano odredbom člana 118. stav 2. Zakona o radu („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 55/07- prečišćeni tekst: u daljem tekstu: ZR).

Drugostepeni sud je prihvatio činjenična utvrđenja i pravne zaključke prvostepenog suda koji se odnose na neosnovanost tužbenog zahtjeva tužiteljice, pa je žalbu tužiteljice odbio i prvostepenu presudu potvrdio, uz obrazloženje da nije pravilan stav prvostepenog suda u dijelu kojim je zaključio da je predmetna tužba neblagovremeno podnesena.

Drugostepena presuda je pravilna i na zakonu zasnovana.

Prema odredbi člana 39. ZR ugovor o radu može se zaključiti radi obavljanja poslova direktora kod poslodavca radi zasnivanja radnog odnosa, ako posebnim zakonom nije drugačije određeno (stav 1.), ugovor o radu iz stava 1. ovog člana može se zaključiti na neodređeno vrijeme i određeno vrijeme do isteka roka na koji je direktor izabran, odnosno postavljen (stav 2.), a međusobna prava, obaveze i odgovornosti direktora koji nije zasnovao radni odnos i poslodavca uređuju se posebnim ugovorom (stav 3.).

Prema odredbi člana 130. ZR ako nadležni sud utvrdi da je otkaz ugovora o radu koji je poslodavac dao radniku, nezakonit, naložiće poslodavcu, (pored toga da ga vrati na rad) da mu isplati naknadu na ime izgubljene plate i drugih primanja na koje radnik ima pravo prema kolektivnom ugovoru, pravilniku o radu i ugovoru o radu.

U konkretnom slučaju, iz utvrđenog činjeničnog stanja, proizlazi da je Vlada RS rješenjem broj 04/1-012-2-2033/09 od 15.10. 2009. godine imenovala tužiteljicu za direktora tužene na period od četiri godine i na temelju toga tužena je dana 25.11.2009. godine sa tužiteljicom zaključila ugovor o pravima i obavezama direktora zaveden pod brojem 01-1180/2009, kojim ugovorom se uređuje naknada za rad, međusobna prava i obaveze između organa upravljanja, poslodavca, Upravnog odbora i tužiteljice u svojstvu direktora, na temelju kojeg je tužiteljica zasnovala radni odnos kod tužene na određeno vrijeme. Nakon toga, Vlada RS je rješenjem o razrješenju direktora tužene broj 04/1-012-2-617/12 od 21.03.2012. godine razriješila tužiteljicu dužnosti direktora tužene zbog neusvajanja Izvještaja o poslovanju i finansijskog izvještaja o poslovanju za 2011. godinu, a tužena je na temelju toga dana 25.04.2012. godine donijela rješenje broj 01/01-601/12 o raskidu ugovora o pravima i obavezama direktora broj 01-1180/2009, te navedenom odlukom raskinula ugovor o radu zaključno sa 07.04.2012. godine i sa tim danom joj je i zaključen radni staž kod tužene.

Tužiteljica je dana 08.06.2012. godine podnijela tužbu protiv tužene, radi poništenja rješenja o prestanku radnog odnosa i vraćanja na posao, kao i da joj se uspostave sva prava iz radnog odnosa koja je imala ranije, pa da je presudom Osnovnog suda u Modriči broj 86 0 Rs 024573 12 Rs od 12.07.2013. godine, koja je potvrđena presudom Okružnog suda u Doboju broj 86 0 Rs 024573 13 Rsž od 23.10.2013. godine, odbijen kao neosnovan tužbeni zahtjev tužiteljice, a njena revizija protiv te odluke odbačena je rješenjem Vrhovnog suda Republike Srpske broj 86 0 Rs 024573 13 Rev od 31.03.2015. godine.

Kod takvog stanja stvari, suprotno tvrdnji revidentice, pravilan je zaključak u osporenoj presudi da je na osnovu pravosnažne presude istog suda u predmetu broj 86 0 Rs 024573 12 Rs, iste tužiteljice protiv iste tužene, pravosnažno odbijen tužbeni zahtjev za poništenja rješenja Upravnog odbora tužene o raskidu ugovora o pravima i obavezama tužiteljice, kao direktora tužene, te za njeno vraćanje na poslove i radne zadatke koje je ranije obavljala na osnovu toga ugovora, te da samim tim tužena prema odredbi člana 130. ZR nije u obavezi da tužiteljici isplati naknade iz radnog odnosa na ime izgubljene zarade i zakonske doprinose koje zahtijeva predmetnom tužbom.

Budući da je, zbog naprijed navedenog, odluka o raskidu ugovora o pravima i obavezama tužiteljice, kao direktora kod tužene, zakonita, te da je stoga ugovorni odnos tužiteljice i tužene prestao sa 07.04.2012. godine, pravilan je i zaključak drugostepenog suda u osporenoj presudi da činjenice - da je odluka Vlade RS o razrješenju tužiteljice dužnosti direktora tužene poništena od strane Okružnog suda u Banjaluci i da je nakon toga Vlada RS donijela novu odluku kojom je tužiteljicu razriješila navedene dužnosti zbog vođenja krivičnog postupka, te da je od strane Osnovnog suda u Modriči poništeno rješenje o suspenziji tužiteljice - nisu od uticaja na pravilnost pobijane presude. Ovo zbog toga što je ostalo na snazi navedeno rješenje tužene o raskidu ugovora o pravima i obavezama direktora (tužiteljice), pa samim tim tužena nema obavezu da tužiteljici isplaćuje tražene naknade po osnovu toga ugovora.

Imajući u vidu naprijed navedeno neutemeljeni su svi revizioni prigovori kojima se pravilnost i zakonitost pobijane presude osporava pozivom na odluku Okružnog suda u Banjaluci o poništenju odluke Vlade RS o razrješenju tužiteljice dužnosti direktora tužene i Osnovnog suda u Modriči o poništenju rješenja o suspenziji tužiteljice.

Nasuprot prednjem, revidentica osnovano ističe da se u konkretnom slučaju vodio spor iz radnog odnosa i da je odluka o troškovima parničnog postupka u osporenoj presudi nepravilna. Ovo iz razloga što shodno odredbama članova 386. stav 1. i 396. ZPP, te tarifnom broju 3. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 68/05), na ime troškova parničnog postupka za zastupanje stranaka u tom sporu advokatu pripada nagrada u visini od 100 bodova, a ne od 350 bodova, kako je dosuđeno nižestepenim odlukama. Stoga su ovom odlukom tuženoj dosuđeni troškovi na ime sastava odgovora na tužbu i pristupa na 11 ročišta u iznosu od po 200,00 KM, sastava žalbe u iznosu od 300,00 KM, paušal 25 % u iznosu od 675,00 KM, te naknada na ime odsustva iz kancelarije u iznosu od 720,00 KM, odnosno ukupno 4.095,00 KM.

Radi izloženog, ovaj sud je primjenom odredbi članova 248. i 250. stav 1. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“, broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09, 61/13, u daljem tekstu: ZPP) odlučio kao u izreci.

Predsjednik vijeća
Gorjana Popadić

Za tačnost otpravka ovjerava
rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podraščić